

Arrest

nr. 69 669 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HOEDEMAEKER, loco advocaat C. COLOGNE, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 januari 2011 en heeft zich op 24 januari 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 juni 2011.

1.3. Op 20 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 juli 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Tanta, de Egyptische nationaliteit te bezitten en kopt (christen) te zijn. U werkte als boekhouder in een reisbureau in Sharm al-Sheikh.

Op 1 januari 2011 nam u in Tanta deel aan een manifestatie georganiseerd naar aanleiding van de aanslag op een kerk in Alexandrië de dag tevoren. De manifestatie begon in de ochtend en zo'n twee- à driehonderd christenen namen hieraan deel. Rond 11u30 kwamen de ordediensten toe en vonden er massale arrestaties plaats, ook u en twee van uw vrienden, I(...) en G(...), werden gearresteerd en naar de gevangenis in Tanta overgebracht. U kwam in een cel terecht waar al vier andere personen aanwezig waren. Quasi onmiddellijk na uw aankomst werd u ondervraagd, werd er een proces-verbaal opgesteld en werd aangegeven dat u voor het parket moest geleid worden. Diezelfde avond diende u voor de procureur te verschijnen die uw in bewaring neming verlengde met vier dagen. Gedurende de eerste twee dagen werd u geslagen, vernederd en ondervraagd over uw deelname aan de manifestatie. Vervolgens kwam u alleen in een cel terecht en werd u weerom ondervraagd, vernederd en geslagen. Via tussenkomst van uw advocaat en na betaling van een borg werd u op 8 januari 2011 vrijgelaten. Uw advocaat raadde u aan het land te verlaten omdat u sowieso verantwoordelijk zou worden gesteld voor het hele gebeuren. U gaf uw paspoort aan een smokkelaar zodat hij het nodige voor uw vertrek kon regelen. Op 12 januari 2011 stapte u aan boord van een vrachtboot in de haven van Alexandrië en verloor u uw paspoort dat u intussen van de smokkelaar had teruggekregen. Een tiental dagen later kwam u aan in Antwerpen en op 24 januari vroeg u hier asiel aan. Op 27 januari 2011 had u telefonisch contact met uw moeder die zei dat uw advocaat de zaak opvolgde, dat er nog niets nieuws was in uw zaak, maar dat er wel een convocatie op uw naam was toegekomen. Een tweetal weken voor het gehoor op het Commissariaat-generaal hoorde u dan van uw broer dat u intussen op 2 mei bij verstek tot vierentwintig maanden bent veroordeeld. Uw advocaat diende een week later beroep in tegen dit vonnis, doch dit werd verworpen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u na aan boord te zijn gegaan van het vrachtschip waarin u naar Antwerpen kwam, uw paspoort van de smokkelaar te hebben teruggekregen doch dit dan aan boord van het schip bij vertrek te hebben verloren (cgvs p.2). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u echter dat uw paspoort was achtergebleven in het bezit van de reisagent (Verklaring punt 21). U hiermee geconfronteerd stelde u gezegd te hebben dat de smokkelaar aanvankelijk dit document in zijn bezit had, maar dat u nadien had gezegd het te hebben verloren (cgvs p.6). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u zeer expliciet was in uw verklaringen ten overstaan van DVZ. Daarenboven stelde u bij aanvang van het gehoor op het CGVS dat u op het moment dat u aan boord van het schip ging, u geen andere documenten op zak had dan uw paspoort. U dan gevraagd naar de reden hiervoor, vroeg u zich af waarom u wel andere documenten op zak zou moeten hebben daar een paspoort uw identiteit aantoonde (cgvs p.2). Gezien er zich een kopie van uw identiteitskaart in uw administratief dossier bevond werd u op het einde van het gehoor logischerwijze gevraagd hoe dit document in uw bezit was gekomen. Hierop stelde u plots dit document vanaf uw vertrek uit Egypte op zak te hebben gehad. U op deze discrepantie gewezen, stelde u dat men een identiteitskaart altijd op zak heeft en vroeg u zich af of iemand met een dergelijk document kan reizen (cgvs p.5). Bovenstaande bevindingen doen ernstige twijfels rijzen over de manier waarop u beweert te zijn gereisd, te meer men zich de vraag kan stellen waarom u, die illegaal beweert te hebben gereisd, een dergelijk traject aanvatte met uw eigen documenten op zak. U hiernaar gepeild stelde u dat de smokkelaar u gevraagd had dit document mee te nemen. U naar de reden hiervoor gevraagd stelde u uiteindelijk hier niet naar te hebben gepeild, een antwoord dat totaal niet kan overtuigen en andermaal uw geloofwaardigheid ondermijnt (cgvs p.2).

Verder stelde u expliciet op 27 januari 2011 een éénmalig contact met uw moeder te hebben gehad. U zou van haar vernomen hebben dat er op zich niets nieuws was in uw zaak, maar dat er wel een convocatie voor u was toegekomen. U gevraagd of u nog contact hebt gehad met andere personen in Egypte, antwoordde u expliciet dat dit niet het geval was (cgvs p.3). Weerom wekt het dan verbazing wanneer u later tijdens dit gehoor stelde u een tweetal weken voor uw gehoor op het CGVS van uw broer te hebben vernomen bij verstek te zijn veroordeeld (cgvs p.3). U op deze incoherentie gewezen, stelt dat er naar contacten met uw moeder werd gevraagd. U erop gewezen dat er gepeild werd naar contact met uw familie in het algemeen, er werd immers expliciet gevraagd of u 'met niemand anders' contact had gehad, stelt dat u de zaak via uw broer opvolgt, wat geen antwoord is op de aan u

gestelde vraag (cgvs p.3). Het feit dat u met betrekking tot de contacten met uw familieleden geen coherente verklaringen aflegt ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Een ander gegeven dat weinig aannemelijk is, is de vaststelling dat u beweert gedurende twee dagen met vier andere personen in een cel te zijn opgesloten, zonder ook maar één woord met hen te hebben gewisseld of hun naam te kennen. U hiernaar gepeild stelde u dat er geen reden was om met hen te praten. Er vervolgens op gewezen dat u samen met hen in een cel opgesloten was, stelde u dan maar geen tijd te hebben gehad omdat u geslagen werd (cgvs p.4). Uw verklaring gedurende twee dagen geen enkel woord met uw medegevangenen te hebben gewisseld is hoe dan ook niet aannemelijk.

Een verdere vaststelling die afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde motieven, is dat u sinds uw vrijlating totaal geen nieuws hebt over uw vrienden I(...) en G(...) die samen met u gearresteerd werden. U hiernaar gepeild, verklaarde u dat u hen op hun gsm hebt proberen te bellen, doch geen gehoor kreeg en u hun adressen niet kent. Gevraagd of u nog op andere manieren geprobeerd hebt info te vergaren, gaf u aan dit niet te hebben gedaan daar ze niet van hetzelfde dorp zijn en enkel vrienden op hun faculteit hebben (cgvs p.5). Andermaal biedt uw uitleg geen afdoende verschooning daar u zelf aangeeft dat het hier uw vrienden betreft, jullie zich in een gelijkaardige situatie bevonden, en er bijgevolg toch van kan worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen om nieuws over hen te vergaren, te meer u een advocaat had die u hierbij te hulp had kunnen schieten.

Verder stelde u aanvankelijk tijdens het gehoor dat er naar aanleiding van deze manifestatie vele mensen gearresteerd werden, doch dat u de enige was die veroordeeld werd (cgvs p.3), terwijl u dan op het einde van het gehoor plots weer stelde niet te weten of u de enige was die in deze aangelegenheid werd veroordeeld. U gevraagd of u zich hieromtrent niet bij uw advocaat hebt geïnformeerd, zei u dat een persoon die veroordeeld zal worden hier niet nieuwsgierig naar is (cgvs p.5). Gezien info hieromtrent van primordiaal belang is kan uw toch wel laconieke houding niet overtuigen, net zomin als uw verklaring na uw vertrek nooit persoonlijk contact met uw advocaat te hebben opgenomen. U hiernaar gevraagd, verklaarde u dit niet te hebben gedaan omdat uw broer uw zaak opvolgt. U nogmaals hiernaar gepeild stelde u slechts te voelen dat 'de zaak op u zal vallen'. Er weerom op gewezen dat info uit eerste hand toch veel beter is, kwam u weerom niet verder dan te stellen dat uw broer de zaak opvolgt om dan uiteindelijk maar te besluiten dat u hier niet aan hebt gedacht (cgvs p.3). Gezien u, een universitair geschoold man, omwille van problemen met de autoriteiten beweert het land te hebben verlaten, is het toch niet meer dan logisch dat u in de eerste plaats zelf uw advocaat zou contacteren die van bij het begin af aan belast was met uw zaak om accurate info te vergaren. Het feit dat u stelt dit te hebben nagelaten ondermijnt op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten neer: uw identiteitskaart, uw doopakte, uw geboorteakte en uw universitair diploma. Deze stukken hebben betrekking op elementen die door het CGVS niet worden betwist. Wat betreft de door u neergelegde processen-verbaal dient aangestipt dat deze documenten niet bij machte zijn de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen. U stelt dat beide documenten opgemaakt werden op één en dezelfde dag, meer bepaald op 1 januari 2011 (cgvs p.4). Lezing van de door u neergelegde documenten leert ons echter dat één pv opgemaakt werd op 2 januari 2011 (zie vertaling toegevoegd aan administratief dossier). Verder stelt u dat er in één van de pv's verordend wordt dat uw in bewaring neming gedurende vier dagen verlengd wordt. Gevraagd naar de naam van de procureur die dit beslist heeft, moet u het antwoord schuldig blijven. Ook deze onwetendheid wekt verbazing daar de namen van diegenen die verantwoordelijk hiervoor zouden zijn geweest geciteerd worden in het door u neergelegde document. Zo ook dient aangestipt dat van de door u neergelegde pv's niet kan worden nagegaan door welke instantie ze werden afgeleverd daar ze op 'gewoon papier' geschreven zijn en geen officiële hoofding bevatten. Eenzelfde bemerking kan worden gemaakt voor het document waaruit zou moeten blijken dat u tot 24 maanden bent veroordeeld. Met betrekking tot dit document dient nog aangestipt dat het enigszins merkwaardig is dat u beweert op 2 mei 2011 te zijn veroordeeld (cgvs p.4), terwijl dit stuk werd opgemaakt op 1 juni 2011. Verder dient opgemerkt dat dergelijke documenten hoe dan ook enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat gezien bovenstaande observaties totaal niet het geval blijkt te zijn.

Wat betreft de recente evenementen, de opstand van het Egyptische volk tegen president Hosni Moubarak in januari en februari 2011 en de daaropvolgende manifestaties, dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie, alhoewel er onzekerheid heerst ten gevolge van de politieke omwenteling, zich terug normaliseert. De media maken actueel geen melding meer van veralgemeende veiligheidsproblemen die zich zouden hebben voorgedaan sinds het vertrek van Hosni Moubarak en de honderden manifestanten nemen het gewone leven weer op. Op 8 maart 2011 heeft er zich in Caïro een incident voorgedaan naar aanleiding van een manifestatie op initiatief van de christelijke gemeenschap. Aan de oorsprong lag een relatie tussen een christen en een moslimvrouw

wat leidde tot een vendetta. Het leger heeft de betrokkenen opgeroepen zich te verzoenen. Op 7 en 8 mei kwam het tot rellen tussen christenen en moslims in de wijk Imbaba in Caïro. Het parket heeft op 4 juni 2011 het proces aangekondigd van 48 personen die hierin betrokken waren, 22 onder hen werden reeds in voorlopige hechtenis genomen. Hieruit kan niet worden afgeleid dat u, omwille van deze incidenten, bij een terugkeer naar Egypte problemen zou krijgen. Een kopie van de informatie waarop het cgvs zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd (zie document MISR2011-005w).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald het artikel 6 van deze wet en het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de vaststellingen in de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker meent voorts dat hij zijn stelling heeft bewezen en dat de verwerende partij de argumenten die zij aanhaalt en in verband brengt met zijn individuele situatie voldoende moet bewijzen. Volgens verzoeker is het opvallend hoe verwerende partij zowel de situatie van de Christenen in Egypte als de huidige instabiele situatie in Egypte minimaliseert en faalt zij in de motivering hieromtrent. Volgens verzoeker is het bewijs van vervolging of levensbedreigende situatie geleverd, gezien hij werd veroordeeld en dit enkel en alleen omdat hij gebruik maakte van zijn recht op vrijheid van geloof en meningsuiting.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar hetgeen uitgezet werd in het eerste middel en concludeert hij dat zijn specifieke situatie en de algemene situatie van de Christenen duidelijk de problematiek zoals weergegeven in de Conventie vertoont.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 §1 en §2 b) en c) en artikel 48/5 §1 b) en c) van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en hij derhalve aan de voorwaarden voldoet.

Verzoeker voegt 7 artikels van “Open Doors’, Op de bres voor vervolgte christenen” toe, publicaties verschenen tussen januari en augustus 2011. Ter terechtzitting legt verzoeker een reisadvies Egypte neer en twee krantenartikels.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot zijn paspoort ernstige twijfels doen rijzen over de manier waarop hij beweert te zijn gereisd en de beweringen over zijn smokkelaar zijn geloofwaardigheid ondermijnen, (ii) het feit dat hij met betrekking tot de contacten met zijn familieleden geen coherente verklaringen aflegt andermaal de geloofwaardigheid ondermijnt, (iii) de verklaring dat hij gedurende twee dagen geen enkel woord met zijn medegevangenen heeft gewisseld, niet aannemelijk is, (iv) het feit dat hij totaal geen nieuws heeft over zijn vrienden I. en G. die samen met hem gearresteerd werden, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid, (v) het feit dat hij heeft nagelaten zijn advocaat te contacteren en niet weet of er nog anderen veroordeeld werden opnieuw de geloofwaardigheid ondermijnt, (vi) de documenten die worden neergelegd betrekking hebben op elementen die door het CGVS niet worden betwist, (vii) de processen-verbaal nog meer twijfels doen rijzen, zoals omstandig toegelicht en (viii) wat betreft de recente evenementen in Egypte, de veiligheidssituatie terug normaliseert en hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker omwille van deze incidenten bij een terugkeer problemen zou krijgen.

2.5. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.6.1. Daargelaten de vraag of verzoeker zijn paspoort aan de smokkelaar heeft afgegeven, zoals hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde, dan wel op het schip heeft verloren tijdens zijn illegale reis, zoals hij verklaarde bij het CGVS, en zijn verklaringen met betrekking tot zijn originele identiteitskaart, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker geen paspoort voorlegt. In tegenstelling tot wat verzoeker meent wordt aan zijn identiteit niet getwijfeld, doch wel aan de wijze waarop hij illegaal per vrachtschip naar België zou zijn gereisd. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het bezit was van zijn eigen paspoort en een identiteitskaart en samen reisde met de smokkelaar (gehoor, p. 2), bewering die ongeloofwaardig is vermits bij ontdekking, tijdens de reis of bij aankomst in Antwerpen, verzoeker onmiddellijk zou kunnen worden geïdentificeerd en teruggestuurd, en de smokkelaar eveneens tegen de lamp zou kunnen lopen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot de wijze waarop hij naar België reisde niet overeenstemmen met de realiteit, een vaststelling die de algehele geloofwaardigheid hypothekeert.

2.6.2. In de mate verzoeker nog kritiek geeft op de manier van tolken, dient te worden vastgesteld dat hij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met het verslag en daarbij geen enkel opmerking heeft gemaakt en ook uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet blijkt dat er op enig moment problemen dienaangaande zouden geweest zijn. Het volstaat niet om algemene kritiek te leveren op de wijze van tolken zonder dat dit concreet op de eigen zaak wordt betrokken.

2.6.3. Met welke familieleden verzoeker contact heeft gehad na zijn aankomst in België is weinig relevant in het licht van de vaststellingen dat verzoeker weinig doorleefde en geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn aanhouding op 1 januari 2011 en zijn vasthouding gedurende vier dagen. Zo kan niet worden aangenomen dat verzoeker die samen in de cel zou hebben doorgebracht met vier anderen gedurende twee dagen geen woord zou hebben gerept omdat hij “*geen tijd (had om) te praten, ik werd geslagen*” (gehoor, p. 4 en 5), en bovendien geen melding maakt van enige letsels niettegenstaande zijn bewering dat hij werd geslagen, vernederd en beledigd (gehoor p. 4). Daarnaast frappeert zijn gebrek aan kennis over het lot van zijn kompanen/vrienden I. en G. die eveneens op de manifestatie zouden zijn geweest en aangehouden zouden zijn geweest, zijn onwetendheid met betrekking tot de naam van de procureur voor wie hij verscheen de dag van de aanhouding en die daarna zijn aanhouding verlengde met vier dagen, en zijn ongeloofwaardige bewering dat er nog andere werden opgepakt maar hij de enige was die veroordeeld werd (gehoor, p. 3), terwijl er massale arrestaties plaatsvonden, en de latere bewering dat hij niemand anders kent die ook zou zijn veroordeeld (gehoor, p. 5) en zijn totaal gebrek aan interesse in het lot van andere Christenen die zouden zijn opgepakt naar aanleiding van deze manifestatie. Indien verzoeker betrokken zou zijn geweest bij deze manifestatie en zich bekommert om het lot van de Christenen in het algemeen in Egypte zou van hem kunnen verwacht worden dat hij wel degelijk weet wie, wanneer, waarom is veroordeeld naar aanleiding van deze manifestatie, temeer zijn broer zijn zaak opvolgt via de advocaat (gehoor, p. 3). Dit alles klemmt des te meer nu aan de documenten die hij neerlegt om zijn vasthouding en veroordeling te bewijzen geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat de processen-verbaal op ‘gewoon papier’ geschreven zijn zonder officiële hoofding waardoor niet kan worden nagegaan door welke instantie ze werden uitgegeven en hetzelfde kan opgemerkt worden voor het document waaruit zou moeten blijken dat verzoeker op 1 juni 2011 tot 24 maanden werd veroordeeld terwijl hij beweert op 2 mei te zijn veroordeeld. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker de vaststellingen met betrekking tot de neergelegde documenten, met name de twee processen-verbaal en de veroordeling, niet betwist.

Het louter opwerpen van retorische vragen met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over het contact met zijn familie, het feit dat hij beweert nooit met zijn celgenoten te hebben gesproken en evenmin initiatieven heeft genomen om ingelicht te worden over zijn zaak, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat omwille van de vastgestelde onwaarschijnlijkheden en incoherenties en het gebrek aan enig objectief bewijs om zijn aanhouding, vasthouding en veroordeling aan te tonen, het verzoekers asielaanvraag in zijn geheel genomen aan geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert.

2.7. Waar verzoeker zich vervolgens de vraag stelt welke documenten hij nog kan voorleggen buiten zijn identiteitsgegevens, studies en veroordeling benadrukt de Raad dat verzoekers identiteit en de studies niet worden betwist en verzoeker er blijkbaar aan voorbij gaat dat aan de voorgelegde documenten, de twee processen-verbaal en het document met betrekking tot zijn veroordeling, geen enkel objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, zoals correct wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad wijst er nog op dat van de asielzoeker onder meer wordt verwacht dat hij de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 7 februari 2005, nr. 140.264; RvS 14 januari 2005, nr. 139.311; RvS 22 juni 2004, nr. 132.743). In casu is gebleken dat er naast de tegenstrijdige verklaringen ook documenten worden voorgelegd waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

2.8. Zo verzoeker verwijst naar de moeilijke (rechts)positie als Christen in Egypte, zijn veroordeling die de willekeur en de behandelingswijze van Christenen door de overheid benadrukt, en stelt dat het niet duidelijk is waarom de verwerende partij de huidige instabiliteit van Egypte bij de zaak betreft, herhaalt de Raad dat verzoeker geen individuele vervolging als Christen door de Egyptische autoriteiten heeft aangetoond en merkt hij voorts op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct de actuele (veiligheids)situatie van het land van herkomst, en in het bijzonder de positie van de Christenen, mee in overweging neemt bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Het is immers de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak, in het bijzonder de algemene veiligheidssituatie en eventueel de positie van minderheden, te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. Waar verzoeker vraagt om subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, benadrukt de Raad dat het de taak is van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad is tevens van oordeel dat het loutere feit Christen te zijn in Egypte niet volstaat om gewag te maken van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Immers, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de persartikels toegevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat er verschillende incidenten zijn geweest waarvan Christenen het slachtoffer waren, doch uit niets blijkt dat zij behoren tot een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, noch kan

daaruit afgeleid worden dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten.

Wat verzoekers vraag betreft met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”*

Het tweede lid van dit artikel stelt dat “interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de informatie die verzoeker aanbrengt en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet blijkt dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c van de vreemdelingenwet.

Met zijn loutere verwijzing naar 7 artikels van “‘Open Doors’, Op de bres voor vervolgte christenen” en de positie van de Christenen in Egypte in het algemeen, slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Het reisadvies Egypte is gericht aan Belgische reizigers die van plan zijn naar Egypte te reizen en daarin wordt gesteld dat het aangewezen is extra alert te zijn. De twee krantenartikels van 10 oktober 2011 hebben betrekking op ernstige incidenten tussen moslims en kopten waarvan verschillende kopten het slachtoffer waren. Daaruit kan niet afgeleid worden dat de er een buitenlands of binnenlands gewapend conflict aan de gang is in Egypte.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Arabische taal machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS